

25 december 2025 – Eerste Kerstdag

**WANT ZO LIEF
HEEFT GOD DE WERELD GEHAD
DAT HIJ ZIJN ENIGGEBOREN ZOON
GEGEVEN HEEFT**

Lukas 2 en Johannes 3, vers 16 t/m 19

Kerstfeest gaat over Jezus en over liefde (zo werd uitgelegd in de kinderpreek). Vandaar die tekst die vandaag centraal staat en waar een aantal creatieve gemeentelieden in de afgelopen week mee aan de slag zijn gegaan: *'zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'* Maar deze tekst wil ik nu met u stukje voor stukje nog een keer bekijken. Want het zijn allemaal puzzelstukjes en – dat moet ik wel zeggen - hoe langer je ernaar kijkt, hoe lastiger de puzzelstukjes misschien wel zijn, want: Zijn Zoon gegeven? Wie doet dat nu? Is dat nu liefde? En wat moeten wij dan doen om niet verloren te gaan? Geloven. Maar hoe doe je dat? En wat is eigenlijk eeuwig leven, dat wij dan krijgen..., zou ik dat eigenlijk wel willen? Allemaal puzzelstukjes die samen Gods liefde laten zien, maar die wel even stuk voor stuk goed bekeken moeten worden. Nu, laten wij dat in deze preek eens gaan doen:

Allereerst: God heeft de wereld zo lief dat Hij Zijn Zoon voor ons heeft gegeven. Ik kan me voorstellen dat dit heel raar klinkt. Ik heb dat in ieder geval wel. Zeker als je bekend bent met het verlies van een kind, uit je familie of misschien wel bij jezelf..., dan doet zo'n zin 'dat God Zijn Zoon heeft gegeven' heel veel met je... en niet alleen maar goed... Ik wil u daarom iets uitleggen:

Wij geloven in de kerk in God de Vader en in Jezus Zijn Zoon (en in de Heilige Geest). Maar Vader-en-Zoon, dat moeten wij niet begrijpen op de gewone menselijke manier, alsof God de Vader op een bepaald moment in de tijd een kind had gekregen, namelijk Jezus. 'Jezus kwam er later bij.' Nee, de Vader en de Zoon zijn helemaal één, vanaf alle eeuwigheid af. Jezus zegt ook ergens anders in het Johannesevangelie 'Ik en de Vader zijn één'

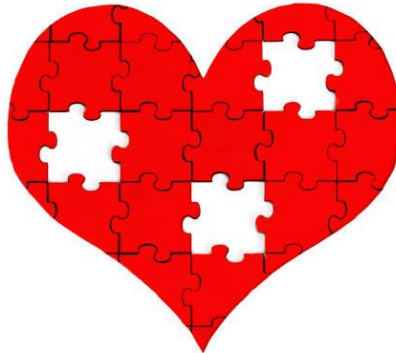
Hoe moet je dan het 'Zoon van God' verstaan? Nu, in Israël betekende 'zoon van' zo iets als 'behoren tot'. Men had bijvoorbeeld de uitdrukking 'zonen van Israël'. Daarmee werd het volk van Israël bedoeld, alle mannen die tot het volk behoorden. En ook: 'dochters van Jeruzalem'. Daarmee werden niet alleen de meisjes van een bepaalde generatie of familie in Jeruzalem bedoeld, nee: alle vrouwen (of misschien wel: alle mensen) die in Jeruzalem woonden. 'Zoon van' betekent in de Bijbel dus 'behoren bij'. Daarom werd het volk Israël soms ook 'zoon van God' genoemd. En de koning van Israël in het bijzonder, bijvoorbeeld in Psalm 2: 'Jij bent Mijn zoon, heden heb Ik u verwekt'. Het volk Israël hoorde op een speciale manier bij God. En de koning op nog een meer speciale manier. En de Heere Jezus..., die hoort hele-

maal op een speciale manier bij God. Hij is God Zelf. Vader en Zoon zijn één, wij geloven in één God. Nu, als God de wereld zo lief heeft gehad, dat Hij Zijn Zoon heeft gegeven, dan geeft Hij dus niet *iemand anders* weg die de wereld moet redden, die de straf moet dragen, of hoe je het ook zou noemen, nee, *dan geeft God Zichzelf voor deze wereld*. Want Jezus, dat Kindje in de kribbe, waar wij vandaag over zingen, dat is een deel van God Zelf. Hoe mooi is dat! Zoals ik aan de kinderen vertelde: het mooiste cadeau dat is als je iets van jezelf geeft. Nu: God geeft Zichzelf.

Ik vind dat heel belangrijk om te benadrukken, want die tekst 'zo lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijn Zoon heeft gegeven' kan ook heel verkeerd opgevat worden, of heel verkeerd vallen. Alsof God iemand anders – namelijk Zijn Zoon – zou laten opdraaien en zou laten lijden voor de ellende in de wereld. Maar daarmee krijg je een heel negatief beeld van God. Want wie zou zijn kind dat aan willen doen? ... Of nog iets anders: je kunt toch niet geloven in een God Die wil dat er iemand heel erg veel lijdt en er zelfs aan sterft, die een gruwelijke weg gaat van kribbe tot kruis... en dat dan pas deze God het over Zijn hart kan verkrijgen om te vergeven en nieuw leven te schenken. Nee, *God Zelf* nam die pijn op zich. God Zelf was daar aanwezig in dat stro van de voerbak in Bethlehem. God Zelf hing daar aan het kruis te lijden tot in de dood. De gebrokenheid van die relatie tussen God en mensen, de pijn van die verbroken relatie ging Hij zelf door. Alsof Hij het Zelf het kapot had gemaakt, dat wat mensen Hem en zichzelf hadden aangedaan. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft. God gaf iets van Zichzelf. God gaf Zichzelf in Christus op die eerste Kerstdag. Kan je het je voorstellen wat voor iets geweldigs wij vandaag hebben te vieren?

En God gaf Zichzelf dus *voor deze wereld*... Ik heb dat aan de kinderen al duidelijk proberen te maken: hoe bijzonder het is om het grootste cadeau wat je kan geven aan (de mensen van) deze wereld te geven. In het Johannesevangelie staat 'wereld' vaak voor iets negatiefs. Voor dat wat zich afspeelt buiten God. De duisternis. Het terrein waar de duivel heel actief is. Daar, waar mensen zichzelf tot god hebben gemaakt, waar de liefde en verantwoordelijkheid voor elkaar ver te zoeken zijn, waar mensen (minder zonder dat zij het weten) gebonden zijn door zoveel machten en krachten. Die wereld, daar moeten wij ons voor beschermen. Jezus bad aan het einde van Zijn leven op aarde voor Zijn leerlingen dat zij bewaard zouden worden in deze wereld, omdat zij niet van deze wereld zijn. En tegelijkertijd dus... heeft God deze wereld zo lief. Want het is en blijft Zijn wereld. Wat een wonderlijke, vasthoudende liefde...

Nu, daarom heb ik hoop voor deze wereld. Niet omdat ik optimistisch ben over de ontwikkelingen in de wereld, of omdat ik de laatste weken geen nieuws heb gekeken. Nee, ik heb hoop voor deze wereld, omdat ik geloof in de liefde van God. Deze wereld wordt in liefde vastgehouden. Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon (Zichzelf) gegeven heeft.

Ik hoop dat u en jij zo in deze wereld zullen staan, ik bedoel: voorzichtig. Zorg ervoor dat je niet wordt meegezogen en dat je dingen die helemaal niet gewoon zijn gewoon gaat vinden, omdat heel de wereld dat gewoon vindt, enz. Nee, wees op je hoede, wees soms echt anders in deze wereld. Een beetje bescherming en terughoudendheid, dat hebben wij echt wel nodig. Maar tegelijkertijd mag je deze wereld met volle teugen liefhebben, met de liefde van de Heere God. Een liefde, die soms veel pijn doet, maar die zo vasthoudend is... en daarom echt hoop geeft. Heb deze wereld lief en breng in deze wereld een stukje liefde daar waar het soms ver te zoeken is of waar je geen liefde terug zult krijgen.

Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' God heeft dus Zijn Zoon (Zichzelf) gegeven *opdat een ieder die gelooft eeuwig leven heeft*. Jezus is met het Kerstfeest gekomen om u, jou en mij eeuwig leven te geven. Heeft u een idee wat daarmee wordt bedoeld? Eeuwig leven, vaak denken wij daarbij volgens mij aan een leven na de dood: je hebt het leven nu en het eeuwige leven straks. Dat eeuwige leven, dat is dan dus eigenlijk een soort verlenging, een bonus... en dan wel een heel grote bonus. Nu, dat eeuwige leven, dat God ons wil geven, dat is inderdaad een leven dat bij de dood niet ophoudt. Maar het eeuwige leven, dat is meer dan een heel lang, een oneindig leven. Bij 'eeuwig leven' gaat het er niet eens zozeer om dat het oneindig lang is, maar dat het *oneindig goed* is. 'Eeuwig' dat zegt niet alleen iets over de kwantiteit (hoeveelheid), maar vooral over de kwaliteit. Jezus is geboren in Bethlehem en heeft ons menselijk leven aangenomen om ons een oneindig goed leven te geven. En dat is een leven, waarin inderdaad de dood niet meer het laatste woord heeft. Maar het is ook een leven, dat vooral: waarin je helemaal weer verbonden mag zijn met God. Een leven, waarin je zonden, je misstappen en je onzekerheden niet tussen God en jou in hoeven te staan, maar waarin je onvoorwaardelijk, onverbrekkelijk verbonden bent met Hem. Het is een leven, waarin je ook los bent gekomen van jezelf, van je worstelingen, van je hoge eisen, van je ik-gerichtheid..., omdat je helemaal vol bent van Hem. Want echte liefde doet jezelf vergeten. Eeuwig leven, dat is een oneindig goed leven, een totaal ander leven. Opnieuw geboren worden, zo legt Jezus het in datzelfde hoofdstuk 3 aan Nicodemus uit. Je wordt weer kind. Nee, niet kinds. Maar kind van God. In afhankelijkheid van God en in vertrouwen op je hemelse Vader. Met een tintelende liefde tot God, omdat je zo diep geliefd bent door Hem.

Een liefde, waarin geen angst hoeft te zijn: niet voor wat je overkomt, zelfs niet voor de dood. Een liefde waarin je jezelf vergeet, omdat je door God nooit vergeten wordt. Dat is eeuwig leven. Je mag erop vertrouwen dat dat eeuwige leven na de dood inderdaad nog doorgaat, maar... het begint nu. Je mag nu al eeuwig leven met God. Wat een Kerstgeschenk!

Je mag nu eeuwig leven met God, als je gelooft, zo zegt Johannes. *Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft*. Wat moet je doen? Geloven. Geloven dat God bestaat en dat Jezus met Kerst is gekomen? Ja, natuurlijk, maar geloven is meer. Of beter gezegd: het is

anders. Als je in deze God gelooft Die Zelf op die eerste Kerstdag tot ons gekomen is, dat Hijzelf is gekomen om de gebroken relatie tussen ons en Hem, tussen de wereld en de Schepper, te herstellen..., dan belijdt je daarmee ook dat wij het zonder Hem niet redden op deze wereld. Dat wij, zoals Johannes heel kras zegt, verloren zijn. Geloven, dat is: zeggen God nodig te hebben, niet zonder Hem te willen..., je liefde en rust en geborgenheid bij Hem te zoeken... en ook eerlijk zijn hoe wij mensen zo gebonden zitten aan de machten en verwond zijn door het kwaad dat wijzelf aanrichten op deze wereld.

In alle religies is er een oplossing voor het kwaad bij de mens zelf: *wij* moeten goede daden stellen tegenover onze verkeerde daden. Of: *wij* moeten het kwaad overstijgen door meditatie en loskomen van onszelf. Maar de Bijbel vertelt ons: geloven, dat is eerlijk zeggen 'Heere God, wij kunnen het niet. Het lukt onszelf niet.' Geloven, dat is voor God op de knieën gaan. En je lege handen naar Hem uitsteken. ... Je lege handen naar Hem uitsteken en tegelijkertijd die handen van de hemelse Vader zien die je optillen en je op je voeten zetten in een nieuw leven met Hem.

Alleen nog dat laatste vers dat wij hebben gelezen: *wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft is al veroordeeld*. Dat is een heftige tekst. Maar let wel: Johannes zei in het vers hiervoor dat Jezus niet is gekomen om de wereld te veroordelen hoor! Er zal wel ooit een laatste oordeel komen, maar Jezus is niet met Kerst gekomen om ons te gaan veroordelen, maar om ons te redden, op onze voeten te zetten, nieuw te laten leven. Maar – zo zegt Johannes – het is nu aan jullie. Het gaat er niet om dat straks bij het laatste oordeel de plussen en de minnen worden opgeteld en dat er wordt gekeken of je een voldoende hebt gehaald voor hoe je hier op aarde hebt geleefd of dat je voorgoed bent gezakt. Nu, *geloof nu in Jezus*. Daar gaat het om.

Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft is al veroordeeld. Geloof in Hem. Ga voor Hem op de knieën, samen met de herders en die wijzen uit het Oosten en wie er allemaal zijn langsgesproken. Laat je geraakt worden door die liefde, die liefde waarmee God zo dichtbij is gekomen... Hij Zichzelf voor jou heeft gegeven. Ja, voor deze wereld heeft gegeven.

Laat dat je vreugde zijn vandaag.

En je hoop voor de wereld van morgen.

Dan is het eeuwige leven vanaf nu voor je begonnen.

**Zo lief heeft God de wereld
gehad,
dat Hij Zijn eniggeboren Zoon
gegeven heeft,
opdat een ieder die in Hem
gelooft,
niet verloren gaat,
maar eeuwig leven heeft.**